

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa P. M.

przeciwko G. Sp. z o.o. w W.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt IV Pa (...) oddalił apelację powoda P. M. oraz pozwanej G. Sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. akt IV P (...), w którym Sąd uwzględnił częściowo żądanie powoda i zasądził na jego rzecz kwotę 10 000 zł netto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy.

Sąd Okręgowy ocenił, że zarzuty obu apelacji okazały się nieuzasadnione, bowiem Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i dokonał jego prawidłowej oceny prawnej. Zdaniem Sądu odwoławczego roszczenie powoda w części uwzględnionej przez Sąd pierwszej instancji było uzasadnione, bowiem treść zawartej pomiędzy stronami umowy o pracę przewidywała możliwość jej wcześniejszego rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem jedynie w enumeratywnie wymienionych w niej przypadkach. Sąd uznał przy tym za niezasadny zarzut, sformułowany w apelacji pozwanej, dotyczący dokonania

wykładni treści oświadczeń woli stron wyrażonych w zawartej umowie o pracę niezgodnie z art. 65 § 2 k.c., albowiem z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, aby zgodną wolą stron była taka interpretacja treści § 7 zawartej umowy o pracę, jaką prezentowała w swoim stanowisku pozwana spółka.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną w części oddalającej apelację pozwanej. Jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano oczywistą zasadność skargi określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej Sąd drugiej instancji dokonując wykładni przepisów art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 33 k.p. w zw. z § 7 umowy z dnia 20 listopada 2014 r., dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego. Analizowaną materię potraktował selektywnie, zaś postanowienia umowne wyłożył błędnie. Zabiegi interpretacyjne przedsięwzięte były przez Sąd bez zachowania zasad obiektywizmu, zawsze na niekorzyść pozwanej. W ten sposób naruszenie prawa materialnego przez Sąd miało charakter kwalifikowany. Nadto nie wymaga pogłębionego badania, w ocenie pozwanej, fakt, że Sąd dokonał zupełnie dowolnej wykładni przepisów, ignorując obowiązujące w tym zakresie reguły ogólne, jak również zasady wykładni umów wynikające z art. 65 § 2 k.c.

Skarżąca wniosła o uwzględnienie skargi i uchylenie orzeczenia Sądu drugiej instancji w części, tj. w zakresie oddalającym apelację pozwanej oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd drugiej instancji, a nadto o rozstrzygnięcie o kosztach procesu za instancję kasacyjną, w tym zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej przez adwokata, według norm przepisanych.

Strona powodowa nie składała odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej nie może zostać przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wobec powyższego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że w danej sprawie zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Pełnomocnik pozwanej wskazał w skardze, że podstawą przyjęcia jej do rozpoznania jest to, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że strona skarżąca skutecznie wykazała, że złożona skarga jest oczywiście uzasadniona.

Utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, że wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W

judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13 - LEX nr 1380967).

Skarżąca nie zdołała skutecznie wykazać, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Należy pamiętać, że Sąd Najwyższy nie jest zwykłym sądem III instancji, a skarga kasacyjna nie jest kolejnym zwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym zaskarzaniu orzeczeń sądów niezgodnych z wolą strony. Sąd Najwyższy rozpatrując złożoną skargę kasacyjną jest związany stanem faktycznym ustalonym przez sądy rozpoznające sprawę merytorycznie, zaś postępowanie wszczęte skargą kasacyjną nie może służyć ustalaniu odmiennego stanu faktycznego.

Argumenty zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią w istocie jedynie polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd drugiej instancji i służyć mają uzyskaniu, odmiennego od wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stanowiska Sądu Najwyższego i w konsekwencji rozstrzygnięcia zgodnego z oczekiwaniami skarżącej strony. Zauważyć należy, że w skardze kasacyjnej powtórzono argumentację zawartą w apelacji pozwanej, którą rozważał już Sąd Okręgowy rozpoznając apelację. Skarżąca nie wykazała należycie, że Sąd odwoławczy dokonał błędnej wykładni prawa, która doprowadziła do wydania oczywiście niesłusznego rozstrzygnięcia.

Stwierdzając, że nie zachodzą podstawy do przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1 niniejszego postanowienia).

l.n